

De planeet Aurorion – deel 2

Micha Beuger

We nemen je mee naar de stoude high tech planeet Aurorion, aan de andere kant van ons melkwegstelsel. Onze reis met ruimtependel en magneetflitsmetro.

Op reis naar Aurorion

We gaan door de interdimensionale poort – die momenteel nog niet actief is – en arriveren in een flits op de ruimtebasis ten noorden van de Auroriaanse hoofdstad Ahúrabad. De iets sterkere zwaartekracht, vochtigheid en dichtheid van de dampkring zijn wel even wennen voor ons groepje. Tot onze verbazing worden we in het Engels verwelkomd. Vrijwel alle planeten in onze Melkweg blijken bekend te zijn met onze Aarde en intens mee te leven met onze in gang zijnde transformatie.

Universeel chippasje

Bij de douane krijgen we laarzen en oranje overalls. Dan vinden ze ons eerder, voor het geval we verdwalen. Onze eigen kleren en mobieltjes stoppen we in kluisjes. Mijn overall is rood, omdat ik de planeet al een beetje ken. Ze zijn licht en aangenaam draagbaar, met uitschuifbare muts en handschoenen en veel zakken met wat spulletjes zoals een zakje drinkwater, pleisters en een oplaadbaar zaklantarentje. Binnen een paar minuten heeft iedereen een chippasje – met aan weerszijden een holografische pasfoto – in de vorm van een waterdruppel, via een koord aan onze kleding bevestigd. We krijgen ook een pincode, maar die is alleen bedoeld om een verloren pasje te blokkeren en een nieuw aan te vragen, dat kan worden afgehaald bij een van de vele servicecentra, herkenbaar aan een grote blauwe druppel op het dak.

Big brother is watching you

Mochten we ook die pincode kwijtraken, dan moeten we zo snel mogelijk naar een van de beide ruimtebases, zeiden ze.

Op het pasje zelf staan uitsluitend de inloggegevens. De rest heeft de beambte in het wereldwijde netwerk ingevoerd.

We mogen even oefenen met de serviceterminals, waarmee je ook zonder pasje of pincode aardig uit de voeten kunt.

Die terminals zien er overal precies hetzelfde uit. Een vierkant plasmascherm met vier ingebouwde luidsprekers en twee microfoons, wat stopcontacten, een gleuf voor de chippas en 24 toetsen, waarvan er 13 in een vierkant staan gerangschikt, waarmee je alle honderden schriftekens kunt invoeren.

Druk je op 1 toets, dan krijg je een punt. Druk je op 2 toetsen tegelijk, een lijntje tussen beide toetsposities op het scherm.

We zien een Auroriaan op deze manier razend snel teksten tevoorschijn toveren. Alsof hij een kampioen SMS-er is!

De rest wordt gebruikt als sneltoetsen en functietoetsen.

Ik voer mijn pasje in. Op het scherm verschijnt onder andere mijn pasfoto, mijn persoonsgegevens, het feit dat ik principieel vegetariër ben, mijn diploma's en bevoegdheid: alien guide – wat leuk! En mijn banksaldo: 144 hur (uitspraak: hoer).

Wat gastvrij! Een hur is ongeveer 35 eurocent waard, wordt niet verder onderverdeeld en bestaat uitsluitend elektronisch.

Op alle planeten in Solaris gebruikt men een 12-talig stelsel.

Daarnaast zie je een keuzemenu. Taal: Engels, Auroriaans standaard, Auroriaans fonetisch of Andromedo-Galactisch.

Opties: mailverkeer, beeldtelefoon, reizigersinformatie en andere multimedia, bankieren en andere service zoals hotels reserveren, apparatuur op afstand bedienen, apparatuur opladen en nog veel meer.

Het chippasje dient als universeel indentiteitsbewijs, rijbewijs, betaalmiddel en sleutel van huis, hotel of ander gebouw, vervoermiddel of machine. Ons wordt aangeraden om meermalen daags ons pasje in een terminal te steken, ook als wij niets nodig hebben. Anders worden we als vermist opgegeven en zoeken ze ons. Big brother is watching you! Echte privacy blijkt eigenlijk alleen op Aarde te bestaan.

Onze vlucht per ruimtependel

Alle openbaar vervoer is gratis, behalve dat per ruimtependel. Een ruimtevlucht kost 6 uur. Die pendels waren een soort afscheidsgeschenk van de Andromedanen. Een pendel is een goudkleurige, afgerond vierkante bak van slechts enkele meters, met een doorzichtige bolvormige koepel, die wordt opengeklapt bij laden, lossen en locale vluchten.

De maximumsnelheid is een tiende van de lichtsnelheid.

Zo doorkruis je een heel planetenstelsel in amper een week.

De minimumsnelheid is slechts één millimeter per seconde.

Daarbij zijn ze zo simpel te besturen, dat een kleuter ermee op vier eieren kan landen, zonder dat die breken.

Rechtstandig stijgen we op tot ver boven de dampkring.

We vergapen ons aan de totaal andere sterrenhemel, met één grote zon en zes minizonnetjes.

Dan beweegt het ruimteschip steeds sneller horizontaal, remt weer af en landt rechtstandig op de andere ruimtebasis, ten noorden van Löbad (Lubbad, Zuidstad).

De hele vlucht heeft nog geen tien minuten geduurd.

Het is vroeg in de ochtend, nog ver voor zonsopgang.

Het spoorwegnet van Aurorion

We gaan verder per trein, het enige snelle landvervoermiddel.

Op een serviceterminal bekijken we het spoorwegnet, dat tot onze verbazing uit slechts zeven lijnen bestaat.

De witte noord-zuidlijn, met een kaarsrecht stuk van 10.000 km, van de noordelijke ruimtebasis, via enkele dorpjes op een kronkelige heuvelhelling, alle openbare gebouwen in de hoofdstad Ahúrabad, het industriegebied, een handvol dorpjes in de steppe, de zuidelijke ruimtebasis en de stad Löbad naar wat dorpjes in het uiterste zuiden.

De gele oost-westlijn loopt onder het centrum van Löbad naar een dorpje aan zee. Löbad heeft de vorm van een kruis, zodat je altijd een station in de buurt hebt.

Wegens tijdgebrek zien we af van een bezoek aan Löbad, een hypermoderne stad, die ons niets zou kunnen bieden, wat we niet ook in Ahúrabad zouden kunnen beleven.

In de regio van Ahúrabad heb je een groene oost-westlijn, vanaf dorpjes en recreatiegebieden honderden kilometers ten oosten van de stad, langs de noordoever van de rivier, een paar kilometer samen met de witte lijn onder de grote noordelijke boulevard, bij het centrale plein onder de rivier door en enkele tientallen kilometers via de zuidoever tot aan de zuidelijke havenstad.

De blauwe oost-westlijn begint zuidoost, gaat langs de zuidoever, steekt eveneens bij het centrale plein over en gaat via de noordoever naar de noordelijke havenstad.

De paarse lijn verbindt de woonwijken in het zuid-zuidoosten via het oosten van de stad, door woon- en winkelgebieden, met diezelfde noordelijke havenstad.

Ten slotte de tweerichtingsringlijn langs de rand van de hele hoofdstad. Die kruist de rivier dus tweemaal. De buitenring, met de klok mee – alle verkeer in Aurorion rijdt immers links – is oranje, de binnenring, tegen de klok in, is rood.

Waar lijnen elkaar kruisen, heb je vernuftige overstapstations.

De magneetflitstreinen en stations

Hun topsnelheid is ruim 800 km per uur, zodat ze *nét* niet door de geluidsbarrière gaan. Buiten de stad rijden ze op maaiveld – maar wel met aan weerszijden doorzichtige schermen en uitsluitend ongelijkvloerse kruisingen – als hogesnelheidstrein, met tot 24 magnetisch gekoppelde eenheden van een kleine 10 m lang. En wel dag en nacht ieder uur minstens drie per richting. Aan de rand van de stad ontkoppelen ze tot stellen van meestal zes eenheden, die als supersnelle metro's in een hogere frequentie ondergronds verder zoeven.

Het zijn vederlichte voertuigen, die snel optrekken en remmen. Op trajecten met hoge snelheid snelt een robotvoertuig enkele kilometers vooruit om eventuele obstakels van de baan te halen en als dat niet lukt, dit door te geven aan de trein, zodat die vlak achter de robot tot stilstand kan komen en het personeel de baan handmatig kan opruimen.

De treinen zweven op magneetinductie. In tegenstelling tot bij ons, waar de onderkant van het voertuig om de baan heen zit, zweeft de bodem daar in de holte van een soort bobsleebaan. Dat is bevorderlijk voor een gelijkvloerse instap.

Indeling van het voertuig

De eenheden zijn vrijwel geheel doorzichtig. De bovenkant en beide uiteinden stralen licht in de kleur van de lijn uit.

In de lengteas staan ruggelings twee banken, zodat de reizigers opzij naar buiten kunnen kijken. Op ooghoogte vertoont elke zijruit een flauwe knik. Het bovenste deel is licht spiegelend, zodat je daarin het landschap van de andere kant kunt zien. Bij hoge snelheid is staan verboden en zijn de uitschuifbare zachte hoofdsteunen en arMLEUNINGEN verplicht. Bagage en vouwfietsen worden zorgvuldig onder de banken vastgeklemd. Kleine kinderen in de houdgreep op schoot. Per eenheid kunnen er dan 24 passagiers mee. Aan beide uiteinden staat een draaibare fauteuil, de voorste voor de bestuurder, de overige voor de conducteurs, van wie de voorste steeds naar rechts en de achterste steeds naar links kijken. Je kunt om de banken heen lopen.

Nieuwsgierig keek ik over de schouder van de bestuurder. Ik verwachtte een ingewikkeld bedieningspaneel, maar dat bleek slechts een simpele standaardserviceterminal te zijn! In de steden staat de metro slechts een paar seconden stil. De doorzichtige zijwanden klappen – dankzij de flauwe knik – rechtstandig helemaal omhoog. De glazen wanden op de perrons aan weerszijden van het voertuig zakken geheel de grond in. De reizigers hoeven alleen maar op te staan en lopen zo de perrons op. De treinen maken totaal geen geluid. Vlak voor vertrek knippert het licht even als waarschuwing. Snel, maar voorzichtig klappen de voertuigwanden daarna weer omlaag en schuiven de perronwanden weer omhoog. Als een speer zweeft de metro dan verder.

Buiten de stad rijdt de trein vaak urenlang aan één stuk. Op de zeldzame stations blijft het voertuig dan zeker tien minuten staan. Reizigers maken dan een wandelingetje en zorgen voor de inwendige mens. Halverwege de rit stoppen we bij de tweelingdorpen Karlan Wak en Zolarad Vlak. Een nederzetting in het veld eindigt op Vlak, aan een water op Wak en op de helling van een heuvel op Zak.

Veiligheid voor alles

Voor 2 uur koop ik een rubberen zak vruchtensap en een vegetarische kant en klaarmaaltijd, die ik met een rubberen lepel opeet. Een van de groepsleden komt binnen met een glazen fles buffelmelk, een dampende schaal, mes en vork. De machinist en de conducteur grijpen hem bij zijn lurven en zetten hem meteen de trein uit. Harde en scherpe voorwerpen zijn streng verboden in de hogesnelheidstrein. Ik raad hem aan om alles rustig buiten te nuttigen en over 18 minuten de volgende trein te nemen. We wachten wel op hem.

Onze aankomst in Ahúrabad

De verlichting knippert een paar minuten als instapsignaal. Bij het volgende station lever ik het verpakkingsmateriaal en de rubberen lepel weer in. We zweven in topsnelheid over het monotone steppenlandschap. Dan stijgt de baan geleidelijk. De trein stopt aan de hoge perrons van het zuidelijke station van het industriegebied van de hoofdstad.

Achteraan worden alle goedereneenheden afgekoppeld, waarna die via zijsporen naar diverse fabrieken zoeven. De meeste passagiers verlaten de achterste eenheden en lopen ofwel naar hun werk of stappen over op oranje of rode ringlijnmetro's, die op de begane grond stoppen.

Wij zitten in het voorste witte treinstel, dat als eerste vertrekt.

Op tientallen meters hoogte zweven we over de fabrieken, met vreemde, kronkelige aluminiumkleurige schoorstenen, waar geen zuchtje rook uit komt. Energie wordt op Aurorion gewonnen met windturbines, waterkrachtcentrales, velden zonnecellen, die het ondanks de meestal zware bewolking toch goed doen en wellicht een of meer kerncentrales.

Hoog boven de rivier gezeten, zien we de stokoude stad onder ons liggen. In het westelijke park daalt het viaduct en gaat het over in een ondiepe tunnel. We stappen uit op het centrale plein, waar ook de groene en de blauwe metro stopt.

Micha Beuger – Hoofdedacteur – 22 januari 2007